

Mái ấm ngày xuân

ISSN: 2734-9195 10:05 23/02/2026

Mái ấm ngày xuân đâu vì rộng hay hẹp, chỉ cần có tình yêu thương gia đình, được ngồi bên mâm cơm có cha mẹ, nghe cha hỏi han chuyện làm ăn, nghe mẹ nhắc: “Ăn thêm bát cơm nữa kẻo đói”.

Tác giả: **Trà Bình**

Tôi về nhà vào buổi chiều cuối năm, hơi sương se sắt như tấm voan mỏng phủ lên xóm làng. Đứng giữa mảnh sân rêu, tôi lặng nhìn mái nhà ngói đỏ đã sẫm màu theo năm tháng. Bất chợt, bao ký ức tuổi thơ ùa về - gần gũi và nguyên vẹn, như chỉ mới hôm qua.

Ngôi nhà tôi nhỏ nhỏ, trên bức tường đã có những mảng vôi bong tróc in hằn dấu vết thời gian, vài viên gạch ngoài hiên cũng đã sứt cạnh, nhẵn mòn vì mưa nắng. Nhưng chính nơi chật hẹp này, đã che chở tôi qua bao mùa gian khó, để tôi có những mùa xuân trọn vẹn. Mỗi viên gạch, mỗi cây kèo gỗ đều thấm đẫm mồ hôi và sự nhẫn nại của cha mẹ.

Ngày ấy, cha mẹ tôi tự tay nhào đất, đóng gạch, kiếm củi đốt lò. Từ việc ngâm gỗ mít, gánh cát, tôi vôi... tất cả đều được làm bằng đôi tay chai sạn với một niềm tin thầm lặng. Ngôi nhà không chỉ được dựng nên bằng vật liệu, mà còn bằng ước mong có một mái ấm cho các con.

Ảnh sưu tầm

Tuổi thơ tôi gắn liền với những âm thanh quen thuộc của ngôi nhà: là tiếng cha kể chuyện ngày xưa, tiếng mẹ gọi tôi về ăn cơm, tiếng chị dạy em út tập đánh vần dưới ngọn đèn dầu leo lét. Những điều giản dị ấy, tưởng nhỏ bé, nhưng lại trở thành những tháng ngày hạnh phúc nhất đời tôi.

Lớn lên, tôi rời quê vào thành phố, mang theo ước mơ, hoài bão. Giữa đô thị hiện đại cùng nhịp sống hối hả, có những lúc tôi thèm được trở về dưới mái nhà xưa, nơi có cha mẹ ngồi đợi, có hàng xóm ghé chơi, mời nhau miếng trầu, chén nước trà xanh ấm lòng.

Mỗi lần về quê, ngôi nhà vẫn lặng lẽ như một người thân bao dung chờ đón tôi. Bức tường thêm vài vết nứt, mái ngói xô lệch sau những trận mưa bão, nhưng hơi ấm thì chưa từng vơi cạn, cây đào vẫn nở hoa chưa từng sai hẹn. Cha mẹ vẫn gói bánh, làm mứt, giữ nguyên những phong tục cổ truyền mỗi độ Tết đến xuân về. Tôi ngồi trên bậc thềm, nghe gió lùa qua hàng cau, nghe tiếng gà gọi nhau về chuồng lúc chạng vạng, lòng bình yên đến lạ.

Mái ấm ngày xuân đâu vì rộng hay hẹp, chỉ cần có tình yêu thương **gia đình**, được ngồi bên mâm cơm có cha mẹ, nghe cha hỏi han chuyện làm ăn, nghe mẹ nhắc: *"Ăn thêm bát cơm nữa kéo dài"*.

Khi đời sống không ngừng đổi thay, con người dễ bị cuốn theo những mong cầu không dứt, nên ai cũng cần một khoảng lặng để nhớ mình đã đi qua đâu, được nuôi lớn bằng những gì, và đâu là chốn có thể đặt xuống mọi gánh nặng. Với tôi, đó chính là mái nhà xưa - nơi neo giữ mùa xuân.

Tác giả: **Trà Bình**